

CREȘTINISMUL ROMÂNESC

În Duminica Sfinților Romani, ne aducem aminte de cei ce au predicat Evanghelia lui Hristos pe pământul țării noastre, începând cu Sfântul Apostol Andrei, cel dintâi chemat la apostolie. Pe temelia predicii Sfântului Apostol Andrei și a ucenicilor săi în sud-estul țării noastre, s-a răspândit creștinismul la străromâni și români, astfel încât poporul român s-a format și s-a creștinat lent, dar profund. Poporul român nu a fost creștinat într-un anumit an, la comanda cneazului, regelui sau împăratului, cum a fost cazul la unele popoare vecine, ci creștinarea romanilor s-a făcut de jos în sus, începând cu oamenii simpli și cu soldații creștini din legiunile romane veniți în Dacia, iar apoi prin lucrarea unor misionari creștini, în special răsăriteni vorbitori de limbă greacă și latină. Creștinismul primit și cultivat de români, s-a dovedit în timp îndelungat a fi un creștinism cu rădăcini adânci în sufletul poporului român, întrucât a rezistat în timpul invaziilor popoarelor migratoare ca: goții, hunii, gepizii, avarii, slavii, bulgarii, pecenegii, cumanii, tătarii și turcii, astfel încât a rămas același creștinism ortodox latin răsăritean al țării noastre și după

invaziile popoarelor migratoare necreștine. Iar prin sfinții noștri stră-români și romani, cunoscuți și necunoscuți pe nume, Crucea lui Hristos Cel Răstignit și Înviat a devenit lumina botezului

și vieții poporului roman. Faptul că românii, de limbă latină și credință ortodoxă răsăriteană, nu despart Crucea de Înviere, îi ajută să fie, în același timp, un popor jertfelnic și iubitor de înviere, răbdător în suferință și purtător de speranță. Credința poporului român creștinat, născută și cultivată prin predica Sfântului Apostol Andrei și prin lucrarea misionarilor creștini, vorbitori de limbă greacă și latină, a rodit duhovnicește de-a lungul a două milenii în cultura română creștină, dar mai ales în mulțimea sfinților martiri, a sfinților cuvioși din mănăstiri, schituri și sihăstrie, în mulțimea sfinților ierarhi păstori de eparhii, a domnitorilor sfinți apărători ai patriei și ai credinței, în mulțimea preoților, precum și în mulțimea sfinților mireni cunoscuți și necunoscuți pe nume, care au postit mult și s-au rugat constant, au mărturisit credința în vremuri grele, au construit biserici și mănăstiri, au născut, crescut și educat copii în iubirea lui Hristos și în iubirea de Biserică și Neam. Astăzi, prin sfinții români, poporul nostru are mai mulți mijlocitori și rugători pentru el în fața Preasfintei Treimi, ca el să-și păstreze credința ortodoxă, să transmită generațiilor tinere adevărata credință, singura prin care primim mântuirea, să-și înalțe demnitatea sa ca neam purtător de Cruce și Înviere în istorie, pentru a se bucura de slava Împărăției cerurilor. Amin.

SOLUȚIA PERSONALĂ

Unii sunt bogați, iar alții săraci, unii sunt sănătoși, iar alții bolnavi, unii inteligenți, iar pentru alții gândirea este un efort dificil. Lumea, chiar la o privire grăbită, este un spectacol al diversității confuze, un mozaic al inechității pe toate planurile. Egalitatea este un artificiu, o iluzie nivelatoare, de cele mai multe ori. Realitatea, în schimb, este inclassabilă și foarte greu de sistematizat. Dificultatea aceasta este general umană, nu trebuie să aparții unui timp ori unei culturi pentru a te confrunta cu ea. Ce este de făcut în fața unui peisaj atât de complex? Probabil că o primă încercare ar putea fi aceea de a nivela totul dintr-o singură mișcare. Să anulăm diferențele și inechitățile, de dragul egalității; să ștergem sub pretext ideologic deosebiri legitime, firești. Dar cum să îndreptăm lumea? Dacă am netezi munții, păsările nu ar mai avea sălaş. Dacă am seca râurile și lacurile și le-am astupa, peștii nu ar mai avea unde să se adăpostească. Dacă am alunga conducătorii, poporul ar încerca la nesfârșit să deslușească ce este bine și ce este rău. În lume așadar este o diversitate legitimă și o inechitate, deși dureroasă, totuși rodnică și cu sens. Există multă tensiune, dar orice intervenție uniformizantă are consecințe de neprevăzut. Mai mult decât atât, tocmai adversitățile, integrate adecvat, pot fi o sursă semnificativă pentru dezvoltare. Totuși, reflecția asupra nedreptăților lumii, deși cât se poate de firească, o mișcare naturală a minții în fața provocărilor de toate tipurile, este sortită eșecului în cele mai multe dintre cazuri. Sfântul Antonie cel Mare își duce gândurile acestea înaintea lui Dumnezeu, pe care îl întreabă direct: „Doamne, cum unii mor după o viață atât de scurtă, în vreme ce alții ajung la adânci bătrâneți? De ce unii sunt săraci, iar alții bogați? Cum nelegiuții se îmbogățesc, iar cei drepti sărăcesc?”. Ascetul retras în adâncul deșertului simte nedreptatea funciară a lumii și se revoltă. O duce înaintea Domnului, care însă nu îi oferă un răspuns în parametrii în care întrebarea era pusă și probabil că era vizat răspunsul. Toată discuția se mută pe un alt nivel: de pe planul general pe cel particular, personal: „Antonie, ai grijă de ale tale! Acestea sunt judecățile lui Dumnezeu și nu îți ajută cu nimic să le cunoști!”. Există un rost care se ascunde în spatele a ceea ce pare a fi nedrept. Că ceea ce ar putea să pară o soluție, dacă este pusă în aplicare, nu va avea rezultatele așteptate. Patericul însă spune cu totul altceva. Singurele răspunsuri posibile sunt cele personale. Acesta este efortul care merită făcut mereu și cu toată concentrarea. Abia atunci când îți vezi de ale tale, când punctual te întrebi care este rostul tău în lume, atunci Dumnezeu ți-l descoperă. Primește nedreptatea ca pe o mare binecuvântare, pentru că din aceasta îți dobândești cununa cerească. Însă nu urmări anume să te nedreptățească, pentru că asta ascunde o răutate politicoasă.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce sunt minunile?

Răspuns: Minunile sunt fapte dumnezeiești mai presus de mintea și puterea omenească. Ele sunt fapte săvârșite în firea văzută numai cu puterea lui Dumnezeu, întrecând legile minții și ale firii, care se fac în momente extraordinare, hotărâte de Ziditor, și urmăresc luminarea și îndreptarea noastră în vederea mântuirii. Minunile arată voința lui Dumnezeu și tâlcuiesc căile Sale cele necunoscute. Dumnezeu este cel dintâi și cel mai mare făcător de minuni, ca unul Care este Însuși izvorul lor. Mântuitorul a săvârșit pe pământ minuni asupra firii, asupra oamenilor și asupra Lui însuși. El a oprit furtuna pe mare, a scăpat pe Petru de la înec, a prefăcut apa în vin, a înmulțit pâinile și peștii, a vindecat bolnavi, a înviat morți, ceea ce-L face să spună: „De n-aș fi făcut întru ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut, păcat n-ar avea” (Ioan 15, 24). Dintre minunile pe care Mântuitorul le-a făcut asupra-Și, cea mai mare este învierea Sa din morți. Minunile Sale dovedesc obârșia și puterea Sa dumnezeiască, așa cum El însuși declară: „Lucrurile pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvârșesc, aceste lucruri pe care le fac, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis” (Ioan 5, 36). Minuni au făcut și oamenii aleși de Dumnezeu și plăcuți Lui ca, de pildă, unii dintre aceia prin care s-a dat Descoperirea dumnezeiască: Moise, Ilie, Elisei, Daniil, Iona, Apostolii și alții. Dar aceștia au săvârșit minuni numai cu puterea lui Dumnezeu, dovedind că aveau puterea Duhului de sus cu ei.

Întrebare: După ce se cunosc adevăratele minuni?

Răspuns: Minunile adevărate se deosebesc de cele mincinoase printr-o seamă de condiții, dintre care însemnăm:

- 1) Să fie vrednice de numele lui Dumnezeu și să fie cuprinse în Sfânta Scriptură și în Sfânta Tradiție;
- 2) Să se producă cu mijloacele cu care s-au produs minunile Mântuitorului și ale Sfinților;
- 3) Să nu se tăgăduiască unele pe altele sau să se opună unele altora;
- 4) Să nu contrazică Sf. Scriptură și Sf. Tradiție;
- 5) Să urmărească mântuirea sufletului omenesc;
- 6) Să aducă folos și spor vieții sufletești, nu morții sau păcatului;
- 7) Săvârșitorul minunii să grăiască numai adevărul, să ducă o viață fără pată și să nu urmărească interese personale sau scopuri egoiste;
- 8) Să îndrepte moravurile la cei ce văd minunea;
- 9) Să poarte în ele siguranța și puterea Duhului lui Dumnezeu;
- 10) Să dovedească lucrarea pronoiei dumnezeiești.

Întrebare: Ce sunt proorociile?

Răspuns: Proorociile sau profețiile sunt arătări prin viu grai, sau prin scris, ale anumitor adevăruri și întâmplări care privesc viitorul, pe care Dumnezeu le vestește prin aleșii Săi, în vederea mântuirii și care se petrec întocmai. Cele cuprinse în proorocii nu pot fi cunoscute pe cale firească. Proorociile sau profețiile tâlmăcesc voința lui Dumnezeu și ele se fac numai sub insuflarea Duhului Sfânt. Ele ocupă o bună parte din cărțile Vechiului Testament, unde prevestesc pe Mântuitorul și multe întâmplări din viitorul poporului evreu și al altor popoare.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 12 iulie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 13 iulie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	18:00	Vecernie
Duminică 14 iulie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie și dezlegări

Ateul și ursul

Un ateu se plimba prin pădure minunându-se de frumusețile naturii: „Ce copaci impresionanți! Ce râuri cristaline! Ce animale frumoase!” La un moment dat, în timp ce se relaxa, omul aude în spatele lui zgomote ciudate. Când se întoarce vede un urs ca-n povești: mare, frumos, sănătos și cu poftă de mâncare. Îngrozit, ateu o ia la fugă, însă ursul avea condiție fizică, așa că îl urmează conștiincios... Omul era atât de îngrozit, încât la un moment dat se împiedică și căzu. Ursul îl apucase deja de un picior așa că omul, paralizat de frică, răcnește: „Doamneeee!!!” În clipa următoare, timpul se opri, ursul îngheță în poziția în care se afla, pădurea rămase neclintită și o lumină se revărsă din cer. Ateul, șocat, auzi o voce: „Mi-ai negat existența toată viața, le-ai explicat și altora că sunt un mit, ai pus toată creația Mea pe seama întâmplării cosmice... vrei acum să te salvez? Pot eu să te consider credincios cu adevărat?” Ateul se uita fix în lumină și răspunde: „Aș fi ipocrit să îți cer brusc să mă consideri credincios, dar poate ai reuși într-un fel să faci ca ursul să devină creștin?” „Foarte bine” - răspunde vocea. Lumina dispăru, zgomotul pădurii reveni și ursul îl eliberă din gheare.

Pomul roditor

Un om credincios fiind asuprit de necredincioși, a mers într-o zi la duhovnicul său și i-a zis: „Ce au cu mine, părinte, de nu mă lasă în pace?”. Părintele, un om bătrân și plin de înțelepciune, l-a dus în grădină. Acolo se aflau și pomi roditori și alții neroditori. „Iată fiul meu, ai aici pilda vieții. Crezi tu oare că aruncă cineva cu pietre în pomii aceștia cari au numai frunze? Nu fiule, oamenii aruncă cu pietre numai în pomii cu roade. Fii vesel că te asupresc oamenii, căci asemeni pomului cu roade ești”. De-atunci, omul acela nu s-a mai văitat de asupririle semenilor.

Era numai aur

În țările răsăritului, doi călători rătăcind în pustii deșertului ajunseseră în primejdia de a muri de foame și de sete. Deodată, în zare se ivește un palmier, iar lângă el urmele unor foști popositori pe aci. O traistă plină cu ceva rămăsese aci. O desfăcură repede în nădejdea că află în ea ceva hrană. Dar, vai, în ea era numai aur, iar aurul nu le putea ajuta. Au murit lângă el. Așa se întâmplă și în pustii acestei lumi. Lumea aceasta nu are nici o hrană pentru suflet. E un deșert mare fără apă și fără pâine sufletească. Vai, câte suflete mor de foame și de sete lângă bogățiile și averile trecătoare.

Până la Dumnezeu, nu este nici jos, nici sus, nici aproape, nici departe, pentru că Dumnezeu este pretutindeni și de aceea El este mai aproape de tine decât sufletul și trupul tău, numai să știi și să afli această apropiere prin credință și rugăciuni.